

Arrest

nr. 229 078 van 21 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 juni 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juni 2019 treft de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 20 juni 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.12.2018 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: (...)1985

Geboorteplaats: P. A.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblifvende te/verklaart te verblijven te: (...) GEEL

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 24.12.2018 voor de tweede keer gezinshereniging aan met zijn oom, zijnde A. H., van Duitse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- ongedateerde ‘déclaration sous serment’ waarin een derde (vader van betrokkene / broer van de referentiepersoon) verklaart dat meerdere personen (waaronder betrokkene en de referentiepersoon) samen met hem op hetzelfde adres woonachtig waren; dat de referentiepersoon sedert 2002 in België woont; dat betrokkene sedert 2009 op het adres van de referentiepersoon in België zou verblijven; dat ze opnieuw op hetzelfde adres verblijven als ze tijdens vakanties in Pakistan zijn; echter, er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en dat de inhoud van deze verklaring niet afdoende wordt gestaafd door het geheel van de beschikbare gegevens. Dit document kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene voor zijn komst naar Schengen / België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 14.06.2017, 12.10.2017, 05.01.2018, 10.04.2018, 16.05.2018, 04.07.2018 en 27.08.2018: deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en hebben dan ook betrekking op de situatie in België. Deze gegevens zijn niet relevant in het kader van de huidige aanvraag.

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode maart – augustus 2018

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 20.06.2018 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 19.12.2018. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

Bijkomend legde betrokkene volgende stukken voor:

- Kopies van zijn beroepskaart en arbeidskaarten; bewijsstukken van betrokkene hypothecaire lening; documenten met betrekking tot gevolgde les Nederlands; oprichtingsakte van een bedrijf waarvan betrokkene mede oprichter is; aanslagbiljet van betrokkene voor het aanslagjaar 2018; verklaring van betrokkene van maart 2018 waarin hij stelt dat hij de referentiepersoon financieel steunt. Uit deze stukken kan bezwaarlijk worden afgeleid dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van dienst gezin.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 17.12.2003 ononderbroken in ons land verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 23.07.2012 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene in de periode 01.08.2012 – 31.12.2014 zelf tewerkgesteld was bij M. BVBA, de onderneming waarbij de referentiepersoon sedert 01.03.2018 actief is als zaakvoerder.

Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2012 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Op 30 juli 2019, ter gelegenheid van het indienen van de nota met opmerkingen, deelt de verweerder mee dat het administratief dossier reeds werd overgemaakt op 26 juli 2019 in de zaken met rolnummers RvV 235 092 en RvV 235 093. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt evenwel vast dat in deze zaken geen administratief dossier werd neergelegd.

De verweerder heeft dan ook verzuimd om een administratief dossier neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/59, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) worden de door de verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"(...)De beslissing waartegen beroep is als volgt gemotiveerd.

"Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarde van artikel 47/1,2° van de Wet van 15/12/1980 om verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging "

Artikel 47/3 par 2 van de wet van 15/12/1980 stelt dat de "andere familieleden" bedoeld in artikel 47/1,2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Verzoeker mag bijgevolg met "elk passend middel" bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden van art. 47/3 par 2; zoals schriftelijke bewijzen, verklaringen, vermoedens, overeenstemmende vermoedens....

Verzoeker voldoet aan deze bewijslast

Verzoeker kwam naar België in 2009, toen hij 24 jaar oud was om gezin te vormen met zijn oom.

De oom van verzoeker heeft de Duitse nationaliteit en verblijft al sedert 2002 onafgebroken in België. Hij is winkeluitbater en heeft een eigen firma.

In Pakistan woonden al de familieleden, ook verzoeker en zijn oom, op eenzelfde adres.

Verzoeker heeft een verklaring op eer meegedeeld waaruit duidelijk volgt dat in Pakistan meerdere personen samenwoonden; oa. verzoeker en de referentiepersoon en dat zij tijdens de vakanties in Pakistan ook op dit zelfde adres verblijven.

Het betreft immers de gezinswoning van de uitgebreide familie.

Ten onrechte houdt DVZ geen rekening met deze verklaring omdat zij uitgaat van de vader van verzoeker, broer van de referentiepersoon en om deze reden volgens DVZ een gesolliciteerd karakter heeft.

Dat een verklaring een gesolliciteerd karakter heeft, is nog geen reden om er geen rekening mee te houden.

Een verklaring afgelegd op vraag van een belanghebbende heeft immers steeds een gesolliciteerd karakter.

Dat er in het dossier geen elementen aanwezig zijn om te twijfelen aan de waarachtigheid van deze verklaring op eer.

Dat deze verklaring niet wordt tegengesproken door de andere elementen uit het dossier, wel integendeel, wordt zij wel ondersteund door de andere elementen van het dossier.

Uit al de elementen van het dossier volgt immers dat er een nauwe familie band bestaat tussen verzoeker en zijn oom; oa. uit de omstandigheid:

- dat verzoeker in België samenwoont met zijn oom*
- dat verzoeker en zijn oom samen werken en dat verzoeker tijdens de periode 2012 - 2014 tewerkgesteld was bij M. Bvba, waarvan de oom, de referentiepersoon nu de zaakvoerder is.*
- dat de oom gelden overmaakt aan verzoeker*

Al deze elementen volgen uit de meegedeelde stukken, waarnaar verwezen wordt.

Uit bovenstaande volgt dat de inhoud van de verklaring op eer terdege wordt gesteund door de andere elementen van het dossier.

DVZ heeft dan ook totaal ten onrecht geen rekening gehouden met deze "verklaring op eer" dat verzoeker en de referentiepersoon in Pakistan samen woonden.

Door geen rekening te houden met deze verklaring, kwam DVZ niet tot een correcte feiten vinding; handelde onvoorzichtig en kwam also tot een onredelijk besluit

DVZ dient aan correcte feitenvinding te doen en de voorgelegde documenten in haar geheel en totale context te beoordelen.

*Door dit niet te doen handelt zij niet zoals kan verwacht worden van een behoorlijk bestuur.
Het middel is gegrond."*

3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoeker geeft in de aanhef van zijn enig middel onder meer de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

§ 3. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :

1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;

2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;

3° de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde;

4° een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;

5° een politieambtenaar;

6° een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen;

7° de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is;

8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :

1° bij aangetekende brief;

2° per bode, met ontvangstbewijs;

3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;

4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.]De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.”

Artikel 62 van de vreemdelingenwet bevat aldus verschillende bepalingen die onder meer slaan op het hoorrecht inzake beslissingen tot beëindiging of intrekking van het verblijf, op de motivering van de rechtshandelingen en op de kennisgeving van de genomen beslissingen. De verzoeker verduidelijkt niet welke bepaling van artikel 62 van de vreemdelingenwet hij precies geschonden acht en uit zijn uiteenzettingen kan bovendien blijken dat geen enkele kritiek wordt geuit betreffende de kennisgeving van de bestreden beslissing of inzake het hoorrecht bij beëindigings- of intrekkingbeslissingen (*quod non in casu*). Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing zelf weergeeft en dat hij er blijk van geeft deze motieven te kennen. De verzoeker betwist aldus geenszins dat de bestreden beslissing niet met redenen zou zijn omkleed. Bijgevolg kan ook uit verzoekers uiteenzettingen niet worden afgeleid op welke wijze de bestreden beslissing deze of gene bepaling van artikel 62 van de vreemdelingenwet zou miskennen.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Ook wat de aangevoerde schending van voormeld artikel 3 betreft, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker verzuimt om concreet toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing precies zou strijden met de verplichting om te voorzien in een afdoende motivering. De verzoeker brengt wel een uitgebreide inhoudelijke kritiek naar voor op de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen. Deze kritiek kan echter niet dienstig worden betrokken op de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, doch zij slaat duidelijk op de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is derhalve niet ontvankelijk in de mate dat de schending wordt aangevoerd van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Samen met de verzoeker stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat de verzoeker niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarde van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet omdat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoeker reeds in zijn land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Uit de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde zich hierbij steunt op de volgende vaststellingen:

“Betrokkene vroeg op 24.12.2018 voor de tweede keer gezinshereniging aan met zijn oom, zijnde A. H., van Duitse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- ongedateerde ‘déclaration sous serment’ waarin een derde (vader van betrokkene / broer van de referentiepersoon) verklaart dat meerdere personen (waaronder betrokkene en de referentiepersoon) samen met hem op hetzelfde adres woonachtig waren; dat de referentiepersoon sedert 2002 in België woont; dat betrokkene sedert 2009 op het adres van de referentiepersoon in België zou verblijven; dat ze opnieuw op hetzelfde adres verblijven als ze tijdens vakanties in Pakistan zijn; echter, er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en dat de inhoud van deze verklaring niet afdoende wordt gestaafd door het geheel van de beschikbare gegevens. Dit document kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene voor zijn komst naar Schengen / België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 14.06.2017, 12.10.2017, 05.01.2018, 10.04.2018, 16.05.2018, 04.07.2018 en 27.08.2018: deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en hebben dan ook betrekking op de situatie in België. Deze gegevens zijn niet relevant in het kader van de huidige aanvraag.

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode maart – augustus 2018

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 20.06.2018 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 19.12.2018. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

Bijkomend legde betrokkene volgende stukken voor:

- Kopies van zijn beroepskaart en arbeidskaarten; bewijsstukken van betrokkenes hypothecaire lening; documenten met betrekking tot gevolgde les Nederlands; oprichtingsakte van een bedrijf waarvan betrokkene mede oprichter is; aanslagbiljet van betrokkene voor het aanslagjaar 2018; verklaring van betrokkene van maart 2018 waarin hij stelt dat hij de referentiepersoon financieel steunt. Uit deze stukken kan bezwaarlijk worden afgeleid dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van dienst gezin.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 17.12.2003 ononderbroken in ons land verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 23.07.2012 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene in de periode 01.08.2012 – 31.12.2014 zelf tewerkgesteld was bij M. BVBA, de onderneming waarbij de referentiepersoon sedert 01.03.2018 actief is als zaakvoerder.

Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2012 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.”

De Raad wijst er vooreerst op dat het *in casu* toepasselijke artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Het door de verzoeker vermelde artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet luidt dan weer als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing opsomt welke documenten de verzoeker bij zijn aanvraag heeft voorgelegd ter staving van de voorwaarden van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet. De verzoeker brengt in zijn enig middel geenszins naar voor dat de opsomming van de gemachtigde onvolledig zou zijn of dat hij een bepaald voorgelegd document ten onrechte niet zou hebben vermeld.

De verzoeker geeft wel te kennen dat de gemachtigde onredelijk en onzorgvuldig heeft gehandeld door ten onrechte geen rekening te houden met de voorgelegde “*verklaring op eer*” van zijn vader. De verzoeker meent dat het gesolliciteerd karakter van een verklaring niet volstaat om er geen rekening mee te houden en hij geeft aan dat er in het dossier geen redenen zijn om te twifelen aan de waarachtigheid van deze verklaring aangezien de “*verklaring op eer*” wel degelijk wordt ondersteund door de andere elementen van het dossier. Immers zou uit alle elementen van het dossier blijken dat er een nauwe familieband bestaat tussen de verzoeker en zijn oom, hetgeen onder meer zou blijken uit de

omstandigheid dat zij in België samenwonen, dat de verzoeker en zijn oom samen werken en dat de verzoeker tijdens de periode 2012-2014 tewerkgesteld was in het bedrijf van zijn oom en dat de oom gelden overmaakt aan de verzoeker.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde als volgt heeft gemotiveerd omtrent de voorgelegde “verklaring op eer”:

“ongedateerde ‘déclaration sous serment’ waarin een derde (vader van betrokkene / broer van de referentiepersoon) verklaart dat meerdere personen (waaronder betrokkene en de referentiepersoon) samen met hem op hetzelfde adres woonachtig waren; dat de referentiepersoon sedert 2002 in België woont; dat betrokkene sedert 2009 op het adres van de referentiepersoon in België zou verblijven; dat ze opnieuw op hetzelfde adres verblijven als ze tijdens vakanties in Pakistan zijn; echter, er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en dat de inhoud van deze verklaring niet afdoende wordt gestaafd door het geheel van de beschikbare gegevens. Dit document kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene voor zijn komst naar Schengen / België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.”

De gemachtigde beperkt zich aldus niet tot de vaststelling dat het gesolliciteerd karakter van deze verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, maar hij geeft uitdrukkelijk aan dat de inhoud van deze verklaring niet afdoende wordt gestaafd door het geheel van de beschikbare gegevens. De gemachtigde weigerde dan ook geenszins om rekening te houden met de voorgelegde verklaring op eer, doch hij motiveerde op concrete wijze waarom deze verklaring niet aanvaard kan worden als een afdoende bewijs dat de verzoeker voor zijn komst naar Schengen / België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Daar waar het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden, bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake, vrij is (cf. artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet), impliceren deze vrije feitenvinding en -appreciatie echter tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden heeft geleverd. Hierop oefent de Raad, als annulatierechter, slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

De Raad is van oordeel dat het geenszins elke redelijkheid tart om een verklaring op eer, die enkel de weerslag bevat van de loutere verklaringen van een familielid van de verzoeker, op zichzelf gezien niet te aanvaarden als een voldoende bewijs en om dienaangaande voorop te stellen dat de verklaring op eer moet worden ondersteund door andere materiële elementen. *In casu* brengt de verzoeker naar voor dat de gemachtigde ten onrechte heeft gesteld dat de verklaring op eer niet werd ondersteund door de andere elementen van het dossier. Verzoekers argumentatie overtuigt echter niet.

De verzoeker diende immers, om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst, voor zijn komst naar België, ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van zijn Duitse oom (verder ook de referentiepersoon genoemd).

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid*

aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Kücükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij, zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie noch er ten laste van was.

Zoals blijkt uit de bestreden akte, heeft de gemachtigde *in casu* geoordeeld dat de verzoeker aan de hand van de door hem bij zijn aanvraag voorgelegde documenten niet voldoende heeft aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat hij evenmin heeft aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, zodat de verzoeker niet voldoet aan de door artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De verzoeker betwist niet dat zijn vader in de kwestieuze *“verklaring op eer”* heeft vermeld dat meerdere personen, waaronder de verzoeker en de referentiepersoon, op hetzelfde adres woonachtig waren en dat de referentiepersoon sedert 2002 in België woont terwijl de verzoeker sinds 2009 op het adres van de referentiepersoon in België zou verblijven. Waar de verzoeker verwijst naar de samenwoning in België, het overmaken van gelden en de tewerkstelling in het bedrijf van de referentiepersoon, verliest hij uit het oog dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de verklaring op eer niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs dat de verzoeker voor zijn komst naar Schengen / België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Deze beoordeling ligt geheel in lijn met de wettelijke voorwaarden van artikel 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet, gelezen in het licht van de Europeesrechtelijke reglementering ter zake. Aan het besluit dat de kwestieuze *“verklaring op eer”* niet aanvaard kan worden als een voldoende bewijs dat de verzoeker voor zijn komst naar Schengen / België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, kan geen afbreuk worden gedaan door de thans door de verzoeker

genoemde stukken die allen betrekking hebben op de situatie van de verzoeker sinds zijn komst naar België. Zo kan het niet ernstig worden betwist dat de samenwoning in België en verzoekers tewerkstelling in de periode 2012-2014 in het bedrijf van de referentiepersoon, onmogelijk een bewijs kan vormen van een bestaande gezinscel in het land van herkomst voorafgaand aan de komst van de verzoeker naar België (het gastland). Waar in het enig middel wordt verwezen naar de sommen geld die door de referentiepersoon werden overgemaakt, merkt de Raad op dat de verzoeker niet betwist dat het gaat om de in de bestreden akte genoemde geldstortingen, met name *“bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 14.06.2017, 12.10.2017, 05.01.2018, 10.04.2018, 16.05.2018, 04.07.2018 en 27.08.2018”* en dat de verzoeker evenmin betwist dat *“deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België en (...) betrekking (hebben) op de situatie in België”*. Ook deze geldstortingen, die dateren van na verzoekers komst naar België, kunnen dus geen afbreuk doen aan de gedegen motivering dat met de verklaring op eer niet wordt aangetoond dat de verzoeker voor zijn komst naar Schengen / België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De verzoeker benoemt in zijn enig middel geen enkel bijkomend stuk dat de verklaring van zijn vader omtrent het samenwonen in het land van herkomst zou kunnen ondersteunen. De verzoeker toont derhalve niet aan dat de gemachtigde de voorliggende feiten zou hebben miskend door de verklaring op eer niet te aanvaarden als afdoende bewijs dat de verzoeker voor zijn komst naar Schengen / België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De verzoeker heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijk wijze heeft geoordeeld omtrent de voorgelegde verklaring op eer. De verzoeker heeft op de overige motieven van de bestreden beslissing geen enkele concrete kritiek naar voor gebracht. Door het louter niet eens te zijn met de bestreden beslissing en de eigen overtuiging naar voor te schuiven dat wel het bewijs werd geleverd dat de verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van zijn Duitse oom, kan de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet onderuit halen. Met deze loutere eigen overtuiging toont de verzoeker immers geenszins aan dat de concrete beoordeling van de voorgelegde elementen, een beoordeling die duidelijk uit de bestreden akte naar voor komt, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

De vaststellingen van de gemachtigde volstaan in rechte en in feite om te besluiten dat de verzoeker niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden om een verblijfsrecht te genieten als een *“ander familielid”* van een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding, dan wel op kennelijk onredelijke wijze, tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.3. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE